

ΠΑΡΑΣΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΗΜΙΟΣ!..

'Η εκπληκτική ζωή της Μαργαρίτας Λέ Παιστούρ. 'Ο πύργος ενός τυχοδιώκτη. 'Η μεταμορφίσεις της Μαργαρίτας σε άνδρα. 'Από σκευφύλακας στρατίως! 'Η περιήγηση συνάντησής της με τὸ δῆμιό τῶ Στρασβούργου. 'Ο δῆμιος «'Ερρίκος» τῆς Λυών. Τὰ φρικώδη βασανιστήρια τῶν καταδικῶν, κλπ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ σὲ μερικά εὐρωπαϊκά κράτη παρεπρήθη τὸ ἐξῆς καταπληκτικὸ γεγονός: πολλές γυναίκες προσφέρθηκαν νὰ συμπληρώσουν τὴν κενὴ θέσι τοῦ δῆμιου!

'Η ἀγὼς φυσικά ἀπέκλεισαν ἀμέσως αὐτὲς τὲς ὑποψηφιότητες, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δῆμιου δὲν ταίριαζε μὲ τὴ γυναίκα εὐαίσθητο. Μὰ τί πρόληψις ὅμως ποὺ εἶνε μὴ τέτοια γνώμη! Αὐτὴ ἡ γυναίκα εὐαίσθητο εἶνε κατὰ τὸ πᾶρα πολὺ οχετικῶς. 'Αν ρίξουμε μιά ματιά στὸ παρελθόν καὶ στὴν ἱστορία, θὰ δοῦμε ἕνα σωρὸ περιπτώσεις γυναικῶν ποὺ ἐξέσκησαν μὲ μιά ἀσύγκριτη τέχνη καὶ μὲ μιά ἀνατριχιαστικὴ ἀναισθησία τὸ τρομερὸ ἐπάγγελμα τοῦ δῆμιου.

Καὶ πρῶτ' ὅπ' ὅλα, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ἡ γυναίκα ἐνὸς δῆμιου βοηθοῦσε τὲς περισσότερες φορὲς τὸν ἄνδρα τῆς «κατὰ τὴ φρικώδη ἐκτέλεσι τῶν καθικόντων τῶν», δηλαδὴ στοὺς ἀποκεφαλίστους, στοὺς διαμελισμένους καὶ στὸ κρέμασμα τῶν καταδικῶν ἢ τῶν αἰρετικῶν.

Μερικὲς εἰδικὲς ποιητὲς μάλιστα, ὅπως ὁ στιγματισμὸς μὲ πυρρῶμενο αἶθερο καὶ τὸ μαστίγωμα τῶν ἀμαρτωλῶν γυναικῶν, γιόντουσαν ἀπὸ γυναίκες δῆμιους.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε, ὅτι χάρις σ' ἕνα παλιὸ χειρόγραφο ποὺ ἀνακάλυψε ἔδω καὶ λίγο καιρὸ ὁ ἱστορικὸς Ζᾶν Γκραβιὲ στὰ ἀρχεῖα τῆς Ρέν, διαπιστώθη ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκες δῆμιος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, εἶχαν ἕνα εἶδος «βασιλοῦσας», τὴν περίφημη Μαργαρίτα Λέ Παιστούρ.

Αὐτὴ ἡ παραεὶνη γυναίκα δῆμιος ἄφησε μὲ τὴν ὑστεροφημία τῆς τῆς Ἀποημιονεμάτιας τῆς, τὰ ὅποια δυστυχῶς κατέστρεψε κατὰ τὸ 1700 ἕνας φραγκοκανὸν μοναχὸς, ἀφοῦ πρῶτα ἔκανε μιά μικρὴ, ἀλλὰ πλήρη, περίληψι τῆς ζωῆς τῆς. Τὸ χειρόγραφο λοιπὸν ἀπὸ τὸ μοναχὸ ῥεθρήθηκε στὰ ἀρχεῖα τῆς Ρέν καὶ νὰ τῶρα τὴ γράφει γιὰ τὲς ἀπίστευτες περιπέτειες τῆς Μαργαρίτας:

'Η Μαργαρίτα Λέ Παιστούρ γεννήθηκε τὸ 1721 στὸ Κανκάλ, σ' ἕνα ὄμορφο χωριὸ τῆς Βρετανίας, περίφημο γιὰ τὰ λυγερὰ καὶ χαριτωμένα κορίτσια τοῦ. 'Ο πατέρας τῆς ἦταν ἕνας περίφημος τυχοδιώκτης, ἄλλοτε καπετάνιος κ' ἄλλοτε ἔμπορος ἐξωτικῶν εἰδῶν, ὁ ὅποιος εἶχε κατορθώσει νὰ οχηματίσῃ μιά κολοσσιαία περιουσία καὶ νὰ ζῆ σάν ἀρχοντας σ' ἕναν παλιὸ πύργο, στὰ περίγυρα τοῦ Κανκάλ. 'Εκεῖ μέσα λοιπὸν μεγάλωσε ἡ Μαργαρίτα, ἀνάμεσα στὰ σκυλλιά, στοὺς παπαγάλους καὶ στὲς μαϊμούδες τοῦ πατέρα τῆς. 'Ο κ. Λέ Παιστούρ ἀγαποῦσε τὴν πολυτέλεια, τὰ ὄμορφα κινεζικά βάζα καὶ τὲς εὐθymiες γυναίκες καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πρόσεχε πολὺ λίγος γιὰ τὴν ἀνατροφή καὶ τὴν ἐκπαίδευσι τῆς κόρης τοῦ. Κ' ἡ Μαργαρίτα, ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' αὐτὸν τὴν κλίσια γιὰ τὲς περιπέτειες καὶ τὴν ἐπικίνδυνη ζωὴ, δὲν ἄργησε νὰ βρεθῆ τῆς μοναξιά τῆς σ' ἐκεῖνο τὸν «ἀμαρτωλὸ» πύργο τοῦ καπετάνιου Λέ Παιστούρ.

Μιά μέρα λοιπὸν μεταμφέσθηκε σὲ ἄνδρα καὶ παράτησε τὸν πατέρα τῆς, τὴν πολυτέλεια τοῦ καὶ τὰ πλοῦτά τοῦ. 'Ἦταν τότε εἴκοσι χρόνῶν κ' ὅπως παρουσιαζόταν μὲ ἀνδρικό ρούχα καὶ μὲ τὸ ψευδῶνομο 'Ερρίκος, εἶχε τὴν εὐφροσύνη ἑνὸς οὐσιασθητικοῦ καὶ γεροῦ νέου.

Στὴν ἀρχή, ἔπιασε δουλειὰ ὡς σκευφύλακας σὲ μιά ἐκκλησία, μὰ γρήγορα παράτησε

κ' αὐτὴ τὴ μονότονη ζωὴ καὶ πῆγε ἐθελοντῆς στὸ στρατὸ τῆς Μαρίας Τερέζας. Κανεὶς δὲν κατάλαβε πῶς ἦταν γυναίκα καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τὴν κυτᾶτῆ προκλητικὰ, μὲ περιφρόνησι στὰ μάτια. 'Η Μαργαρίτα ἢ καλύτερα ὁ 'Ερρίκος ἦταν ἡ προσωποποίηση τοῦ Σατανᾶ. Πρῶτος πάντα στοὺς χοροὺς, στὰ γλέντια καὶ στοὺς καυγάδες, εἶχε ἀποκτήσει τὴ φήμη ἑνὸς ἐπικίνδυνου ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔπαρνε ἀπὸ πολλὰ λόγια. Μὰ κ' αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν τὴν ἱκανοποίησε κ' ἔτσι μὴ μῆρα λιποτάκτησε μὲ 14 ἄλλους Γάλλους καὶ κατέφυγε στὸ Στρασβούργο, ὅπου τῆς εἶχαν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρναν στὸ στρατὸ τῆς Ἀλασίας. 'Εκεῖ ὅμως θρέθηκε μπροστὰ σὲ μιά ἐκκλησίαν: δὲν τὴν θῆρκαν κατ'ἀλληλῆ γιὰ τὸ στρατὸ-οἱ περισσότεροι στρατιῶτες τῆς Ἀλασίας ἦσαν γιγαντώσωμοι-καὶ τὴν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ στρατῶνα.

'Η Μαργαρίτα τότε ἄρχισε νὰ τριγυρῆ ἀπέναντι τοὺς δρόμους κ' ὅταν κουράστηκε, κάθισε στὴν ἄκρη μιάς λεωφόρου γιὰ νὰ ἔσποσάσι. 'Εκεῖνη τὴ στιγμή περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ πέρα ἕνας παράξενος ἀνθρώπος μὲ μαύρα ρούχα καὶ γιγαντιαῖο κορμὶ. Τῆς ἔριξε λοιπὸν μιά ματιά καὶ θάλεπντας τὸ ἀπογοητευμένο ὄφθαλμό τῆς, τὴ ρώτησε, νομίζοντας φυσικά πῶς εἶχε νὰ κάνει μ' ἕνα νέο:

—Δὲν ἔχεις δουλεῖα, νέε μου; Θέλεις νάρθης μαζί μου; Σὲ προσλαμβάνω στὴν ὄπηρεσία μου...

'Ο «'Ερρίκος» ἐνθουσιασθῆκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη περιπέτεια κ' ἀκολούθησε ἀμέσως τὸν ἄγνωστο. 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς μὲ τὰ μαύρα ρούχα ἦταν ὁ δῆμιος τοῦ Στρασβούργου, ὁ ὅποιος εἶχε κρύψει τὴν ἰδιότητά τοῦ, γιὰ νὰ μὴ τρομάξῃ τὸν ἄνεργο νέο. Μὰ ὁ «'Ερρίκος» κ' ὅταν ἔμαθε εἰς τι εἶχε προσληθῆ εὐχνοῦσε τὸ δῆμιου, ὄχι μόνον δὲν τρομοκρατήθηκε, ἀλλὰ ἔδειξε ἕνα παράξενο ζῆλο γιὰ τὴν καινοῦργια δουλειὰ τοῦ. Πολὺ γρήγορα μάλιστα αὐτὴ ἡ μεταμορφισμένη γυναίκα ἔγινε τὸ δεξιὸ χερὶ τοῦ δῆμιου κατὰ τὲς θανατικὲς ἐκτελέσεις, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὰ αἵματα καὶ τὸ φρικῶδες θέσμα αὐτῶν τῶν σκηνῶν.

Κοντὰ στὸ δῆμιό τοῦ Στρασβούργου, ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε δύο ὀλόκληρα χρόνια. 'Ἰσμερα, τὸν παράτησε καὶ κατέφυγε στὸ Λυών, ὅπου ῥῆκε μιά θέσι βασανιστοῦ τοῦ φυλακῆ τοῦ Ροάν, τὸ 1748.

'Εκεῖ πέρα, ὁ νέος δῆμιος δὲν ἄργησε ν' ἀποκτήσῃ μὴ πολὺ μεγάλη δημοτικότητα, γιὰτί ἦταν μοναχικός σὲ θασανισμοὺς τῶν καταδικῶν. Τοῖς κρεμοῦσε ἀπὸ τὰ πόδια, τοὺς μαστίγωνε, τοὺς στιγματίζει μὲ πυρρῶμενο αἶθερα καὶ τοὺς ἔσπασε τὰ κόκαλα, μὲ μιά τέτοια ἐπιδεικτικότητα ποὺ προκαλοῦσε τὸ θαυμασμό τῶν προΐσταμένων τοῦ. 'Ἦταν ὁ πιὸ ὀργιστο κ' ὁ πιὸ ἀναισθητος δῆμιος ποὺ εἶχαν δῆ ποτὲ τοὺς ὁ φιλησούχοι ἀσπὸ τῆς Λυών. 'Εκατὸν πενήντα λαποδοῦτες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν στὴν πλάτη τοὺς τὸν «ἐκλεκτὸ κρινὸ τοῦ 'Ερρίκου», δηλαδὴ τὸ ἀποτόπωμα τοῦ πυρρῶμενο αἶθερος ποὺ εἶχε σχῆμα κρινίου, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια νὰ στιγματίζονται οἱ λαποδοῦτες ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

'Ο «'Ερρίκος» λοιπὸν ἀκόμη δύο χρόνια ἐξακολούθησε νὰ τσακίζῃ τὰ κόκαλα τῶν καταδικῶν, ν' ἀποκεφαλίζῃ καὶ νὰ τοὺς βασανίζῃ μὲ πυρρῶμενο αἶθερα. 'Ἐπειτα ἕνα θῶραυ, ἤρθε ἔσφικα ἡ μεγάλη καταστροφή. 'Η Μαργαρίτα ἀρρώσθησε βάσεια καὶ φυσικά ἡ ὑπέρβια τῆς δὲν δυσκολεῦτηκε νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ δῆμιος τῆς Λυών ἦταν γυναίκα! Τρομοκρατημένη τότε, ἔτρεψε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ, νομίζοντας ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ μιά τρομα-

'Η Μαργαρίτα Λέ Παιστούρ στὸν πύργο τοῦ πατέρα τῆς

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΡΥΛΑ

Ο ΦΟΒΟΣ

Αι, ναι, ήτανε εξακουστός μέσα στο Παρίσι ο Ζάν Ρεβίλ για την γενναϊότητα και τὸ θάρρος του. Ἡ φήμη του αὐτὴ δὲν ήτανε τυχεῖα. Βασιζότανε σὲ πολλὰ κατορθώματα, σὲ δέκα μονομαχίες πού κάνανε κρότο, στὴν συμμετοχὴ του, δύο φορές, σ' ἐπικίνδυνες ἐξερευνητικὲς ἀποστολὲς στὴν Ἀφρική καὶ σὲ πολλὰ τρελλὰ, ἐξωφρενικὰ στοιχίματα, πού ἄρα τὰ κέρδιζε μὲ τὸ ἀπίστευτο θάρρος του. Λές καὶ τὸν μεθοῦσε ὁ κίνδυνος, δὲν ἔκανε ἄλλο παρά νὰ παίζῃ τὴ ζωὴ του, κορῶνα - γράμματα σὲ κάθε περίστασι, χωρὶς καὶ νὰ ὑπάρχῃ τουλάχιστον κάποιος σοβαρὸς λόγος, κάποια δικαιολογία... Γι' αὐτὸ ἀπορίσασμε ὄλοι μας ὅταν μᾶς ἀμολόγησε ὁ ἴδιος, πῶς μὴν φορὰ στῆθηκε κι' αὐτὸς ἀνάνδρος, τόσο πού ἔτρεμε μιὰν ὀλόκληρη νύχτα, μπροστὰ σ' ἕναν φανταστικὸ κίνδυνος.

— Δὲν εἶνε δυνατό! Πῶς νὰ σὲ πιστέψουμε! εἶπε κάποιος ἀπ' τὴν ἄρεά μας.

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, μᾶς θεβαίωσε ἐκείνος. Δοκίμασα τὸν φρικτότερο φόβο, πού τρέμω ἀκόμη καὶ τώρα ὅταν τὸν συλλογίζομαι... Εἶνε κάτι πού δὲν ἐπιδέχεται λογικὴ. Μπορεῖ νὰ εἶνε κάποια γενναϊότητα τῆς μιάς μέρας καὶ ἀνάνδρου τῆς ἄλλης, στὴν ἑνὴ ἀκριβῆς περίπτωσι... Εἶνε ζήτημα τῶν, γιατί ἄρα τὰ κάνουμε στὴ ζωὴ γιὰ νὰ μᾶς ἱσοῦνε οἱ ἄλλοι. Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε αὐτό!... Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ κάποιος εἶδος γενναϊότητας πού μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ μιὰ φυγῶνα πρὸς τὰ ἔμπρός... Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς φοβήθηκα ὑπερβολικὰ κείνη τὴ νύχτα.

— Πές μας λοιπὸν, τί ἔγινε, μιά καὶ δὲν ἔχουμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνουμε.

— Εὐχαρίσως. Φαντάζομαι μάλιστα πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφελῆθῃ λιγάκι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Θὰ ἔχη περάσει πειὰ ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Ἦτανε Αὐγούστος, νύχτα... Εἶχα θοραβῆ τὴν ἀσκησι ζωὴ μου στὸ Παρίσι καὶ πῆγα στὰ βουνὰ ν' ἀναπνεύω καθαρὸν ἀέρα, ν' ἱσπολάσω τὴ μοναξιά καὶ τὴ σιωπὴ. Φαντασθῆτε ἕναν ἔρημο πύργο στὴς Ἄλπεις, ἀκατοίκητο ἀπὸ χρόνια, σχεδὸν ἐρειπωμένον. Ὡστόσο ὁ φύλακας δέχτηκε νὰ μὲ νοικιάσῃ ἕνα δωμάτιον... Ἐμμεῖνα λοιπὸν ἐκεῖ λίγες ὀδομάδες, σάν ἐρημίτης.

Ἡ μόνη διασκέδασις ἦτανε νὰ πηγαῖν, τὸ ἑσπῶν, νὰ κουβεντιάσω μ' ἕναν ἄλλον ἐρημίτη, πού ἔμμενε τρία χιλιόμετρα μακριὰ, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πυκνοῦ δάσους... Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, πού ἦταν πειὰ γέρονς, εἶχε πάντα κάποια παράδοξη καὶ τρομακτικὴ ἱστορία νὰ μὲ διηγηθῆ. Καὶ διηγότανε μὲ πολλὰ τέχνη. Μιά φραβὸν μάλιστα, τόσο πολὺ ἐνδιαφέρθηκα γιὰ τὴν ἱστορία του, ὥστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, κόθησα καὶ τὸν ἀκουσα ὡς τὰ μεσάνυχτα.

— Εἶνε κίλας μεσάνυχτα! φώναξα σάν ἀκουσα τὸ ρολοὶ νὰ χτυπᾷ... Καληνύχτα, φεύγω.

— Μοὺ φαίνεται πῶς δὲν κάνετε καλά, εἶπε ὁ γέροντας.

— Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

κτικὴ ἐναόρκωσι τοῦ διαβόλου!

Ἡ Μαργαρίτα, μόλις ἔγινε καλά, ρίχτηκε ἀμέσως στὴ φυλακὴ τοῦ Ροάν, ὅπου ἔμμενε δέκα μῆνες κι' ὅπου ἔπλεξε ἕνα... τρυφερὸ εἰδύλλιον μὲ τὸ λακὲ ἐνὸς εὐγενούς, τοῦ κ. ντε Ροσμπάρν. Ὁ γάμος τῆς λοιπὸν ἔγινε τὴ φυλακὴ καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τῆς δόθηκε χάρις. Ὅταν ὅμως ἡ Μαργαρίτα ξαναγύρισε στὸν κόσμο, ἔστειλε περίπατον ἀνδραρτῆς καὶ νοσταλγῶντας τὴ Βρετανία, ξαναγύρισε ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὅσοις καὶ ἴσως περιπέτειες κοντὰ στὸ γέροντα καπετάνιον λέ Παιστούς.

Ἐκεῖ πέρα, στὸν πατρικὸ τῆς πύργο, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι. Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη λοιπὸν, ἡ Μαργαρίτα ζήσασε ὀλη τὴν παλαιὰ ζωὴ τῆς καὶ μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ καλὴ καὶ στοργικὴ μητέρα.

Τὸ μητρικὸ φίλτρο, καθὼς θλάπετε, ἔκανε τὸ θαῦμα του καὶ μεταμόρφωσε ἕνα τέρας σὲ μιὰ ἡσυχὴ καὶ καλοκαρδῆ γυναικί!

ΠΩΛ ΜΠΡΕΓΚΙΕ

— Μπορεῖ νὰ χάσετε τὸ δρόμο... Κι' ἔπειτα, ξέρετε κανεὶς.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχουν καὶ δῶ ἀπάχηδες εἶπα.

— Μὰ δὲν θλάπετε πόσο εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύχτα; Κυττάξτε. Θὰ βρέξῃ... Εἶστε τουλάχιστον ὀπλισμένοι;

— Ὅχι. Δὲν εἶχα οὔτε μασταῦνι. Μπροστὰ ὅμως σὲ κείνον τὸν ἀνθρώπο, πού τὸ μυαλὸ του ἦτανε γεμάτο παιδίαστικὸς φόβος, δὲν ἦτανε θέβασα δυνατό νὰ φανῶ λιγὸν ψυχρός. Ἦμουν, ὅπως ἔβρετε, πάντα εξακουστός γιὰ τὸ θάρρος μου. Ἀρνήθηκα λοιπὸν τὴν φιλοξενία του καὶ πῆρα δρόμο, μέσα στὸ δάσος.

Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί ἀισθανόμουν ἀλλαγμένον τὸν ἑαυτὸ μου. Ἄθελα, ἡ φαντασία μου δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπὸ μιὰ ουσιαστικὴ ἱστορία κάποιου ἐγκλήματος, μὲ φαντάζομαι καὶ πεθαμένον, πού μὲ εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγο διηγηθῆ ὁ γέροντος μου. Ἐφερνα στὸ μυαλὸ μου καὶ τίς παραμικρότερες λεπτομέρειες, κι' ἄλ' αὐτὰ, πού μὲ εἶχαν φανῆ τὸσο ἀνόητα τὴν ὥρα πού τ' ἀκούω, μὲ τάραζαν τώρα μὲ μιὰ παράξενη συγκίνησι...

Ξαφνικὰ μὲ ἀσπράθη μαστίγωσε τὸν μαῦρον οὐρανὸ κι' ἀμέσως σχεδὸν ἀκούστηκε τὸ μουγκρητὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Κ' ἡ θύελλα ἔξωπασε μαυισμένη τὴ στιγμή πού ἔμπαινα στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους. Τόσο πυκνὸ ἦτανε τὸ σκοτάδι, πού δὲν μποροῦσα τίποτε νὰ διακρίνω μπροστὰ μου.

Βρεμένον ἀπὸ τὴν νεροποντὴ καὶ μουσκεμένον ἀπ' τὸν ἰδρῶτα, ἀνέβηναι λαγαριασμένον τὸ θουνοῦ, κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ φῶς τῶν ἀδιάκοπων ἀστραπῶν, πού δεισίζαν τὰ σκοτάδια. Γύρω μου ἀκούω ἀπαισίους κρότους: τὰ κλαδιά πού τρίζανε, μουστριδιεῖς ἀνάσες, σάν ἀνθρώπινους στεναγμούς, σάν βογγητὰ: ὀλη τὴ γεμάτη θορύβους καὶ πόνο ζωὴ τοῦ δάσους, χτυπημένη ἀπ' τὴν καταιγίδα. Ἐἶνα' δυιτὸς ἀνεμὸς κυλοῦσε τὸ φρικτὸ παράνοτό του, σάν ἀτελείωτο θρῆνον.

Τότε μὲ κυριεῖε ἕνας τρόμος φρικτὸς, ἀκατανίκητος, ἀπερίγραπτος. Στῆθηκα τρέμοντας συγκροπος, νόμισα πῶς ἀκούω πίσω μου νὰ μὲ κυνηγοῦνε θήματα νὰ πλησιάζουν θιστικὰ, νὰ μὲ στᾶνουν. Θὰ τὸ πιστέψετε; ἦταν ἡ καρδιά μου, ἡ σπυγὴ καρδιά τοῦ ἡρώδους, πού χτυποῦσε δυνατὰ, πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπ' τὴ λαχτάρα. Ἀρχισα πάλι νὰ περπατῶ, αὐτὸς ὁ ἡλίθιος φόβος ὅμως ὄλο καὶ μεγάλωνε, τὰ δοντῖα μου χτυποῦσαν δυνατὰ, κρῖος, παγωμένον ἰδρῶτας μ' ἔλουζε ὀλόκληρο κι' ἀνακατευότανε μὲ τὴ θρογὴ πού πόνιζε τὰ ροῦχα μου. Σὲ κάθε ἀσπράθη, σὲ κάθε θρονητὴ μιὰ κλαστικὴ ἀπάντη ἀγγιζε τὸ λαμό μου... Ὅταν μὲ χτυποῦσε ἕνα κλαδί, πᾶγωνα ἀπὸ τρόμο καὶ ἀγωνία. Ἡ μόρτα σταματοῦσε λιγὰς δευτερόλεπτα, σάν ἀναβ...

λε νὰ ξεκουρασθῆ γιὰ νὰ ξαναρχισῆ μὲ περισσότερο μανία κι' ἀγριότητα, λυσασαμένη. Μούγκριζε καθὼς ἔσπαζε τὰ κλαδιά καὶ σκούπιζε τὸ καθεστὶ οὐτὸ πέρασμα τῆς... Ὄρες πρέπει νὰ θριασκόμεν ο' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Ἐπειτα, σηκωνόμεν, τὰ χέρια μου ἦτανε ματωμένα καὶ μὲ πνοῦσαν.

Σχεδὸν ἔσφικα ἡ μόρτα σάπασε, ὁ ἀνεμὸς ἐδιώξε τὰ σύννεφα καὶ φάνηκε πελώριο τ' ὀλόγιονο φεγγάρι, κατάλευκο, πᾶνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Εἶδα τότε τὸν πύργο πολὺ κοντὰ, μόλις σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρον... Ἐτρεξα καὶ χῶθηκα μέσα... Ὁ τρόμος ὅμως δὲν μ' ἄφησε, ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέμω σάν τὸ φύλλο καὶ διπλοκλειδωθῆκα στὸ δωμάτιο μου, ἔβλαβα μάλιστα κι' ἕνα θαρρὸ ἐπιπόλο πῶς ἀπ' τὴν πόρτα καὶ ἀγχωρῆθηκα. Ἐτοιμος νὰ ἀγωνισθῶ ἐναντίον ὀλοκληρήου στρατοῦ πὸν οὐνατόματα.

— Ε; τί λέτε γι' αὐτὸ; ρώτησε συμπερασματικὰ ὁ Ζάν Ρεβίλ κουνώντας τὸ συμπληθικώτατο κεφάλι του... Ἐτοῖ ἐξαγνίζομαι μπροστὰ στὰ ματια σας, γιατί γιὰ σας, ἀνθρώπους διανοουμένον, ἀνώτερος, ἦμουν ὡς τώρα ἕνας ἡρώας, δηλαδή, πᾶνω-κάτω, ἕνα κτήνος... Τὸ κακὸ εἶνε, πρόσθεσε γελῶντας, πῶς ὅτι κι' ἂν κἀν κανεὶς, τὸ μὲνει πάντα τὸ ὄνομα πού ἔβγαλε. Ἐτοῖ ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ ἀκόμη τὴ φήμη ἐνὸς ἡρώα. ἂν καὶ ἔχω ὀλη τὴν ἀνανδρία πού ἀπέβλεπε, ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἔκφρασι, ὁ θαθμός τοῦ πολιτισμοῦ μου, ἡ μόρ-

Ἄνεθαινα τὸ βουνὸ λαγανιασμένον...